

העם

הקדוש מיכאל

עצמות רבות מאוד

ויבשות מאוד

מהדכות אימים עץ המדינה

ב"באדם, התחינה העצמות ה-
אלה? שאל אלוהים את יחזקאל
הנביא.

במדינת ישראל נמצאה התשובה
לשאלה זו. שום דבר אינו חי כמו
עצמות של מתים. וככל שהן יב-
שות יותר, כן הן חיות יותר.
כי במצב של טירוף-המערות,
שבה הפך השיגעון לשיטה, המתים
חשובים מן החיים, וגורמים לצרות
רבות יותר.

גידול עצמות. מחולה-השדים
סביב בית-הקברות, שהיה או לא
היה במקום המסומן באות הלוע-
זית ג' בעיר-דוד בירושלים, נמ-
שך במלוא עוזו.

במשך שבועיים ויותר ישבו אנ-
שים רציניים, בעלי מישרות בכי-
רות, ונתנו את דעתם על סוגיה
מטורפת זו. נבדקו מיסמכים, חוב-
רו חוות-דעת. בשעה שלפחות שני
אסירי-עולם נמקים עדיין בבית-
הסוהר, למרות שברור כי חומרי-
הראיות במישפטים שלהם זוייף
או הועלם, ובשעה שכימעט מדי
יום התגלתה שערוריה נוספת
מסוג זה (ראה עמוד 76), עסקו
טובי המוחות המישפטיים במדינה
ביגלול-עצמות.

שרים, רבנים ראשיים, פקידים
בכירים, פרופסורים — הכל השי-
תתו בריקוד-המוות, שסיפק ל-
עיתונות מדי יום כותרות שמנות,
רבתימתח.

פאנתיאון סינטי. כאילו
לא די בכך נחתו השבוע עצמות
יבשות נוספות בחבטה גדולה על
שולחנו של עמ-ישראל.

הפעם היו אלה עצמותיו של
אחד מיכאל הלפרין, שמת לפני
62 שנים בצפת. אותו הלפרין היה
איש ססגוני, הרפתקן, הוא גם היה
סוציאליסט מושבע ומאבות אירגון
השומר השמאלי, שעליו היתה
תיפארת, "ארץ-ישראל העובדת"
— ממש כמו על אדם אחר, מפויר-
סם יותר, שנהרג אף הוא בגליל
באותה תקופה: יוסף (טוב למות
בעד ארצנו!) טרומפלדור.
טרומפלדור, הסוציאליסט ה-

מושבע, הופקע אחרי מותו, בעל
כוחו, עלידי זאב ז'בוטינסקי. ה-
מנהיג הימני חיבר שירים לכבודו
וקרא על שמו את תנועת-הנוער
שלו: ברית יוסף טרומפלדור, ש-
ראשי-התיבות שלה הצטרפו, בתי-
קון קל, לשם בית".

השבוע קרה אותו הדבר להלפ-
רין. ההרפתקן הסוציאליסטי צורף
באיחור לפאנתיאון של הליכוד.
התלבש על זיכרו הפרופסור יוסף
גדבה, עסקן רוויזיוניסטי ותיק,
אשר שטח התמחותו המדעית היא
יצירת המיתולוגיה של תנועתו.
אומנם, בנו של מיכאל, ירמיהו
("ירמה") הלפרין, אף הוא דמות
ססגונית, ימאי-חובב בעל ציורי-
קעקע של עוגן על זרועו, אכן
היה רוויזיוניסט אך בכך לא היה
כדי לשנות במאוחר את דיעותיו
של אביו המת.

מיכאל של מי? לאחרונה
החליטה הממשלה, בהשפעת נר-
בה, לערוך הצגה סביב זיכרו של
הלפרין-האב. הוחלט להעביר את
"עצמותיו" להר-הרצל, כדי לתת
למנחם בגין את האפשרות לגאום
גאום ממלכתו. בישראל מקביל טקס
העברת-העצמות להענקת תואר של
קדוש מטעם האפיפיור.

אומנם, איש אינו יודע בביתחה
היכן קבורות העצמות, ואם ביכ-
ל ל יש עצמות מתחת למצבה ש-
הוקמה בבית-הקברות של קיבוץ
מחניים, בטבעת-יעין, כ-40 שנים
אחרי קבורתו. זה לא הטרד איש.
לעומת זאת הוטרדו אנשי מחניים
מן הרעיון שהקדוש המקומי יילקח
מהם לירושלים. הם זעקו חמס,
אימו באלמות ושאלו, בצדק, אם
גם עצמות טרומפלדור יילקחו מ-
הגליל ויובאו להר-הרצל.

מנחם בגין, שיש לו אינטואי-
ציה כלפי מתים יותר מאשר כלפי
החיים, פסק: העצמות לא יועברו
לפי שעה, עד שתימצא הסכמה.
המדינה נאנחה אנהה של הקלה
ונרגעה — עד להופעת העצמות
הבאות.

ביטחון

גורל אמריקאי

זהו דתף שאינו

ניתן לכיבוש — הגנרל

השתקן מוכרח לדבר

"לקח לנו שמונה דורות כדי

לגדל גנרלים כמו אלה שהפסידו
את המילחמה בוויאט-נאם." אמר
לא-מכבר פרופסור אמריקאי, ש-
ביקר בישראל. "איך אתם הצלחת
תם לגדל כאלה תוך דור אחד?"
השבוע הוכיח הרמטכ"ל, רפאל
("רפול") איתן, שההצלחה היתה
מלאה.

במילחמת-ויאט-נאם הודיעו ה-
גנרלים מדי חודש שהנהג-נהג הם
עומדים לנחול את הניצחון המכ-
ריע. כאשר זה לא התממש, טענו
כי הפוליטיקאים הפריעו להם. גם
כאשר ברחו אחורני הגנרלים על
גפם מסייגון, בהשארים אחריהם
את קורבנותיהם, הם המשיכו לט-
עון שהם עמדו סוף-סוף להשיג את
הניצחון המיוחל, ורק העסקנים
בוושינגטון מנעו את ההישג המד-
היר.

השבוע קבע רפול בטלוויזיה, כי
מערכת "המחבלים" בלבנון התמר-
טטה, וכי צה"ל עמד להשיג את
הניצחון המכריע עליהם — לולא
הזכרוה בגע האחרון שביתת-
הנשק.

לשפוך דם יהודי. רפול לא
הסתפק בכך. ככל שמתקרב מועד
סיום כהונתו, נתקף הרמטכ"ל ב-

ימאים אמריקאיים בתל-אביב עם ישראלית (מימין) ופיליפינית
עוד מיסודה, עוד בר

ראיון אור על פרשה עלומה
בהיותו הדיפלומט הישראלי ה-
בכיר באסיה, הוזמן הכהן בשעתו
לביקור בסין הקומוניסטית. כבר
או גודע, כי הכהן המליץ על כי-
נון יחסים דיפלומטיים בין ישראל
וסין, סין הית האז מעוניינת בכך
ביגלל בידודה בעולם, אך ממש-
לת ישראל דחתה את ההצעה ה-
נעזת.

עד כה היה מקובל לחשוב כי ה-
אחראי להחלטה הרת-האסון היו
משה שרת, והדבר נזקף על חשבו
פחדנותו של שר החוץ דאז. אן
הכהן, שהיה כל ימיו ידידו של
שרת, גילה השבוע כי שרת צידה
בהצעתו. היא חובלה עלידי אבא
אבן, שגריר ישראל בושינגטון,
לפי מיצוות ג'ורפוסטר דאלס, שר-
החוץ האמריקאי.

ההכרעה היתה בידי בן-גוריון
— וזה לא הבין דבר בעניין, כי
דיברו הכהן, רק כעבור שנים
החל בן-גוריון מדבר בעצמו על
חשיבותה הגוברת של סין בעולמ-
— אולי בהשפעת שארל דה-גול
הראשון שחזה כי סין תהיה בעי-
לת-ברית של המערב נגד ברית
המועצות.

אך כשישראל היתה מוכנה לק-
שור קשרים, היא נדחתה על-ידי-
סין. זה היה מאוחר מדי.

דיעות

ההפתעה של הכהן

המדינאי הוותיק ביותר

שז תנועת-העבודה

דוגז בחקמת

מדינה פלסטנינית

מוטה גור, הנחשב כנץ במיפ-
לגתו, הדהים לפני שבועיים את
הארץ. כאשר הביע את דעתו שיש
לנהל משא-ומתן עם אש"ף, כשה
יכיר בזכות-הקיום של ישראל.

השבוע הביע דיעה בוטה עוד
יותר אחד הוותיקים הנערצים של
מפא"י, דויד הכהן, האחרון בדורו
שנשאר חי ופעיל במלוא אונגו.

בשיחה עם יצחק ליבני ברדיו
קבע הכהן, בקולו ההחלטי האופיי-
ני, שהפיתרון לבעיית ישראל-ערב
הוא הקמת מדינה פלסטנינית לצד
ישראל — לא מהיום למחר, אך כי

פיתרון סביר, שיש להגשימו ב-
הדרגה. האלטרנטיבה, כך אמר,
היא מדינה יהודית-ערבית, שבא
יהיו "הנכדים של הנכדים שלי"

מיעוט יהודי במדינה בעלת רוב
ערבי.

מאוחר מדי. הכהן, מי שהיה
ציר ישראלי בבורמה בימיה-ראי-
שית של המדינה, * הטיל באותו

* יריביו של הכהן התלוצצו אז
כי "הציר מבורמה" אינו אלא "ה"
בור מצירמה".

צ'ק